

๔๔

แม่ครับ รักผมบ้างไหม

คุณแม่ของผมเป็นแม่บ้านที่ดีมาก ตั้งใจเลี้ยงดูลูกๆ แต่ท่านไม่ค่อยชอบผม เพราะท่านโทษว่า ผมทำให้ท่านเกือบเอา ชีวิตไม่รอด เนื่องจากผมตัวโตคลอดยากมาก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนผมอายุ ๔ ขวบ เงินของคุณแม่หาย ๓-๔ บาท ท่านจับผม มาตีๆ ๆ หาวว่าผมขโมยเงินไปซื้อขนม ไม่ว่า ผมจะอธิบายอย่างไรท่านก็ไม่เชื่อ ท่านหัก นิ้วผม เอามือผมไปพาดไว้กับบันไดแล้วกด คอผม ผมเจ็บจึงสู้ด้วยการปัดมือไปมา แต่ก็สู้แรงคุณแม่ไม่ไหว ท่านกดหน้าผมลงกับ พื้น ผมเจ็บจนสุดจะทน บอกกับคุณแม่ว่า ผมทนไม่ไหวแล้วนะ ท่านก็ไม่ฟัง บังคับให้ ผมยอมรับ แต่ผมก็ไม่ยอมรับเพราะผมไม่ได้ เอา ท่านจึงจับมือผมหักงอไปข้างหลังแล้ว พาดลงกับบันได ผมทั้งเจ็บทั้งเหนื่อยล้า

ธรรมดาที่สุดในชีวิต ผมหมดเรี่ยวแรงทรุดลง
กับพื้น พอคุณแม่ปล่อยมือ ผมรู้สึกเหมือน
ตายแล้วเกิดใหม่ ตกกลางคืนผมนอนเป็นไข้
เหตุการณ์ครั้งนี้ฝังใจผมมาตลอด ทำให้ผม
ไม่ค่อยรู้สึกผูกพันกับคุณแม่ แต่ก็ยังให้ความ
เคารพท่านครับ

เหตุใดคุณแม่จึงไม่ค่อยชอบผม โทษ
ผมว่า ทำให้ท่านเกือบเสียชีวิต กรรมใด
ทำให้ผมถูกคุณแม่ทำโทษอย่างโหดร้าย จน
ทำให้ผมลืมไม่ลงจนถึงปัจจุบันครับ

คุณครูไม่ใหญ่

คุณแม่ไม่ค่อยชอบตัวลูกและมักโทษว่า
ตัวลูกเกือบทำให้ท่านตาย เพราะในอดีต
ชาติชาติหนึ่ง คุณแม่เคยเป็นแม่ของทาส
คนหนึ่งที่อยู่ในความดูแลของตัวลูกในชาตินั้น
ลูกได้ใช้แรงงานทาสมาก จนแม่ของทาสคนนั้น

ผูกโกรธ เมื่อมาเกิดเป็นแม่ลูกกันในชาตินี้
เวรที่ผูกกันมาจึงบันดาลให้เรื่องไม่เป็นเรื่อง
เกิดขึ้นกับตัวลูกดังกล่าว

ตัวลูกถูกคุณแม่ลงโทษอย่างหนักตอน
อายุ ๔ ขวบ โดยหาว่าขโมยเงิน จนทำให้
เกิดเหตุการณ์ลืมนี่นั่น ก็เพราะเศษกรรม
ในชาติที่ได้ใช้แรงงานทาสมากเกินไปดัง
กล่าว ได้เคยกล่าวโทษทาสคนนั้นว่า ขโมย
ของกิน ทั้งๆ ที่ทาสนั้นไม่ได้ขโมย และได้
ลงโทษทาสอย่างรุนแรง วิบากกรรมนั้นมา
ส่งผล

เพราะฉะนั้น จะกล่าวหาใครก็ต้อง
ศึกษาให้ดี ถ้าหากว่า เราเข้าใจผิดก็ไป
ขอโทษ แล้วก็คิดใหม่ พุดใหม่ ทำใหม่ดีๆ

๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐